

# EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

## Jegyzőkönyv

felvétellett az Országos Erdészeti Egyesület 1937. évi szeptember hó 7-én, délután 5 órakor az Egyesület székházában tartott igazgató választmányi ülésről.

Jelen voltak: báró *Waldbott* Kelemen elnök, *Térfi* Béla és ifj. gróf *Teleki* József alelnökök, *Biró* Zoltán ügyvezető, *Ajtai* Sándor, gróf *Apponyi* Károly, *Balogh* Ernő, *Földvály* Miksa, báró *Inkey* Pál, *Ivanovich* Ferenc, *Kovács* Gábor, *Orosz* Antal, *Osztrólczy* Miklós, *Pászthory* Ödön, *Papp* Béla, *Scmied* Ernő, *Walla* Ferenc választmányi tagok és dr. *Mihályi* Zoltán titkár.

**Elnök:** Üdvözlöm a megjelent Urakat és az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának a mai napra kitűzött ülését megnyitom.

Megállapítom, hogy a választmányi ülésnek sürgösségére való tekintettel részint táviratilag, de ezenkívül írásban is minden választmányi tag meghívót kapott és az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

Távolmaradásukat kimentették: *Ajtay* Jenő, *Béky* Albert, *Beyer* Jenő, báró *Biedermann* Imre, *Borhy* György, *Czillinger* János, gróf *Esterházy* Mór, gróf *Festetics* Kristóf, *Karsai* Károly, gróf *Keglevich* Gyula, vitéz *Lámfalussy* Sándor, *Lády* Géza, *Lengyel* Sándor, gróf *Mai-láth* György, *Matusovich* Péter, vitéz *Onczay* László, örgróf *Pallavicini* Alfonz Károly, *Papp-Szász* Tamás, *Rimler* Pál, *Roth* Gyula, *Takách* Zsigmond, *Urbánfy* Ignác, *Véssei* Mihály és *Vuk* Gyula választmányi tag Urak.

A jegyzőkönyv hitelesítésére *Orosz* Antal és *Papp* Béla választmányi tag Urakat kérem fel.

Tisztelt Igazgató Választmány! Az utolsó választmányi ülés óta eltelt időben jelentős események játszódtak le.

Itt elsősorban rá kell mutatnom arra, hogy a tervezett és még múlt év májusában az igazgató-választmány által is javasolt árvédelmi szer- vet sikerült ugyan létrehozni, de nem sikerült ennek életképes fenntar- tását és pénzügyi alapjait biztosítani.

A kormányzat azon a javaslaton, amelyet az egyesület által kiküldött bizottság terjesztett elő, igen jelentős, lényegbevágó módosításokat eszközölt úgy, hogy az alapításban a kormányzat által megadott feltételek mellett a birtokosok jelentős része résztvenni nem kívánt.

Ennek dacára néhány birtokostársammal együtt mindent elkövetünk, hogy a Vállalatot össze tudjuk hozni, mert továbbra is változatla-

nul az a meggyőződése, hogy ha pillanatnyilag talán nem is, de a közel jövőben, minden valószínűség szerint, újból szükség lesz az árvédelmi szervre.

Igen sok fáradtsággal és munkával sikerült a kormányzat által kiadott tervezet mellett is összehozni a kívánt 200.000 pengős alaptőkét.

Időközben azonban a kormányzat a román behozatallal szemben teljesen feladta azt a jogát, hogy a külföldi tűzifa behozatalát az új vállalkozásra bízassa.

Dacára annak, hogy a koncessziós tervezet legelső pontja ezt a monopóliumot a vállalkozás részére legalább a jövőre nézve biztosítani kívánta, a kormányzat olyértelmű nyilatkozatot kívánt a Vállalat vezetőjétől, hogy ha ezt a jogosultságot a vállalat nem kapja meg, ezért a kormányzattal szemben kártérítéssel nem léphet fel.

Természetes dolog, hogy így a vállalatot megalakítani nem lehetett, mert hiszen ilyen módok mellett még a vállalat alaptőkéje is veszélyeztetve lenne és a pénzügyet nem akart finanszírozási kötelezettséget vállalni, másrészt a koncessziós tervezet csak kötelezettségeket róna a vállalkozásra anélkül, hogy részére létalapot biztosítana.

A tűzifaárak kérdése az egész idő alatt igen élénken foglalkoztatta a sajtót és a kormányzatot is.

Amint tudni méltóztatnak, ebbe a kérdésbe a kormányzat a legmagasabb árak megállapításával igen határozottan nyult bele.

Az ármaximálásnak a minisztertanácsban történt elhatározása előtt néhány nappal az egyesület képviselőivel is tárgyalta a kormányzat ezt a rendelkezést.

Az egyesület képviselőjében az ármaximálás ellen foglaltam állást különösen arra az esetre, ha a tűárak a birtokos felé nincsenek minimalva, amit azonban csak az árvédelmi szerv tudott volna biztosítani. De rámutattam arra is, hogy fahiányt nem lehet rendelettel megszüntetni, hanem csak fával és hogy az árak indokolatlan emelésének legerősebb ellenszere az, ha nagyobb készleteknek a piacra hozatalával fokozza a kormányzat a kínálatot.

A kormányzat azonban állásfoglalásunk dacára is kitartott a legmagasabb árak hivatalos megállapítása mellett.

Végezredményben a megállapított árak a keményfánál kb. 50—68 pengővel magasabbak a legutolsó időben a Faforgalmi R. T. részére megállapított átvételi áraknál, a lágylombfánál pedig a különbség 10.000 kg-ként általában 46.— pengő.

Kétségtelen tehát, hogy a kormányzat az árak bizonyos mértékű emelkedését indokoltnak találta és az ármegállapító rendeletben honcolta is.

Ez a rendelkezés azonban a magyar tűzifára eddig érvényben volt kedvezményes díjszabás figyelembevételével jelent meg.

Időközben azután ezen a téren is jelentős vereség érte a magyar tűzifatermelés érdekeit.

Amint méltóztatik tudni, ez év tavaszán a tűzifa-díjszabás újabb megállapítása ügyében egy értekezlet volt a kereskedelemügyi minisztériumban, amely értekezleten a t. Igazgatóválasztmány felkérésére a vezetőségben kívül a választmányi tag Urak közül is többen résztvettek.

Ezen az értekezleten a leghatározottabban állást foglaltunk a díjszabás felemelése ellen s rámutattunk arra is, hogy ebből a felemelésből az államvasútnak semmiesetre sem lesz meg a remélt haszna.

Elveszíti ugyanis legelsősorban az eddig nagy távolságokra fogatosított szállításokat úgy, hogy a tűzifaért befolyó fuvarberek nyers összege feltétlenül csökkenni fog.

Mivel az államvasutak által közölt statisztikai adatok természetszerűleg 1—2%-os eltérést mutattak, a kirendeltség által összegyűjtött és

a mi rendelkezésünkre álló adatokkal szemben újabb számításokat eszközöltünk az államvasút adatai alapján.

Ezen az alapon is kimutattuk azt, hogy az államvasutak látszólagos bevételi visszamaradása sokkal kisebb annál az összegnél, amit az államvasút ezen a címen kimutatott.

Az újabb beadványban ismételtén rámutattunk arra, hogy a külföldi behozatal emelkedése következtében emelkedni fog az államvasútnak itt jutó ellenérték összege s így kevesebb lesz az a látszólagos áldozat, amit az államvasút ezen a címen hoz.

Külön kiemeltük, hogy a vasúti díjszabás felemelése elsősorban éppen a piactól távolfekvő erdőgazdaságokat sújtja, amelyeknek eladási lehetőségei amúgyis rosszabbak.

Rámutattunk arra is, hogy a tarifa felemelése a gyengébb minőségű választékok termelését megnehezíti, sőt egyes vidékeken kifejezetten lehetetlenné teszi.

Mivel felterjesztésünkre semmi választ nem kaptunk, augusztus hó második felében megismételtük a beadványt.

Ezzel az alkalommal már rámutattunk arra is, hogy a tűzifaárak időközben történt maximálása következtében mennyire fokozza majd ez a tarifaemelés a távol fekvő erdőgazdaságok nehéz helyzetét.

Külön kiemeltük, milyen különböző elbánást jelent a közelebb és távolabb fekvő erdőgazdaságokkal szemben és mennyire csökkenti a magyar fa versenyképességét a külföldi fával szemben.

Ezt az utóbbi körülményt annál inkább ki kellett domborítanunk, mert a kormányzat a külföldi tűzifát ez év augusztus hó elejétől kezdve a 14-ik díjszabásból a 15-ik díjszabásba sorozta át, vagyis a külföldi tűzifa vasúti díjtételeit mintegy 20%-kal csökkentette.

Sajnos, ezek az előterjesztéseink eredménnyel nem jártak.

Eppen ezért tartottam szükségesnek a t. Igazgatóválasztmány újból való összehívását, hogy ebben a kérdésben megfelelő javaslattal járulhasunk a földművelésügyi miniszter Úrhoz.

Arra kérem ezért a t. Igazgatóválasztmány tagjait, méltóztassanak erre vonatkozó véleményüket lehetőleg részletes indokollással is kísérni.

Egyben van szerencsém bejelenteni, hogy a földművelésügyi miniszter Önagyméltósága engem ma az Országos Erdőgazdasági Tanács elnökévé kinevezni kegyeskedett.

Úgy érzem, hogy ez a megtisztelő bizalom nem annyira csekély személyemnek, hanem inkább az Országos Erdészeti Egyesület elnökének és ezen keresztül Egyesületünknek szól, amely az új erdőtörvény létrehozását oly nagy mértékben segítette elő megértő támogatásával és lelkes munkájával. Egyesületünk működésének elismerését látom abban, hogy a miniszter Úr annak elnökét állította az újonnan megalakult Országos Erdőgazdasági Tanács élére.

De különös öröömre szolgál az is, hogy maga a Tanács nagy szótszátsággal egyik alelnökének szeretett ügyvezetőnk, *Bíró Zoltán* Öméltóságát választotta meg, akinek az erdőtörvény előkészítésében oroszlanrésze van és külön honorálandó érdemeket szerzett.

Hasonló örömmel jelenthetem, hogy a Tanács a másik alelnöki székbe *Lengyel Sándor* főerdőtanácsos Urat ültette, aki mint az Egyesület segédtitkára, hosszú éveken keresztül és az új erdőtörvény előkészítésében ugyancsak kedves munkatársunk és erős támaszunk volt.

Annak a reményemnek adok kifejezést, hogy az Országos Erdőgazdasági Tanács valóra váltja a beléje helyezett reményeket és a gyakorlati életben mindenkor szerencsésen tudja majd teljesíteni hivatását: összeegyeztetve az erdőszet terén a magánérdeket a közérdekkel.

Ezek után felkérem az ügyvezető urat, hogy az ülés egyéb tárgyait ismertetni sziveskedjék.

**Ugyvezető:** Az Egyesület igazgatóválasztmánya és a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya többfőnyi küldöttséggel vett részt a kereskedelemügyi minisztériumban tartott tarifa-tárgyaláson. Itt minden adatot felsorakoztattunk: igazoltuk, hogy a tarifakedvezmény révén a Máv. százazatokra menő bevételhez jutott, amelyiknek jórészt el fogja veszíteni az emelés következtében, mert elmaradnak a nagy távolságra irányuló szállítások. Sajnos, minden erőfeszítés hiábavaló volt. A Máv. egy óriási összeget mutatott ki, mint a tarifakedvezmény következtében fennálló jövedelemkiesést. Ezzel szemben az Egyesület a kezei között lévő statisztikai adatok felhasználásával beigazolta, hogy ez a veszteség, — ha a külföldi fát is tekintetbe vesszük, — alig éri el a félmillió pengőt. Sőt még ez az összeg is csak látszólagos, mert az előző évekkal szemben és éppen a kedvezményes fuvardíj következtében az átlagos szállítási távolság 54 km-rel emelkedett. Sajnos, a kereskedelemügyi miniszter Úr maga is elzárkózott az elől, hogy a tarifát mostani formájában meghosszabbítsák.

Ennek ellenében el akarták törölni az igazolványok 4.— pengős ár-többletét. Ezt azonban nem fogadhatjuk el három okból. 1. Azért, mert ez egy egyenletes megterhelés, amelyeket egyformán kell a közelebb és távolabb fekvő erdőgazdaságoknak viselni. 2. A teher egyrésze áthárul általa a külföldi fára. 3. Elejtésével a külföldi fa még további kedvezményt kapott volna.

Az ország erdőgazdaságának számottevő része a határok mentén fekszik. Az új tarifa alapján ezek válságba kerülnek, mert vg.-ként 14—19 pengő fuvardíjtöbblet terheli őket. Ennek természetes következménye lesz az is, hogy pl. a Duna-Tisza közére, Szegedre ezentúl nem megy el sem a dunántúli, sem a felvidéki fa és miután fában gazdagabb vidéken erősebb lesz a kínálat, a gyengébb választékok nem fognak piacot találni, a botfa, tuskó ismét ott rothad az erdőn. Azáltal, hogy a kormányzat, bár a kényszernek engedve, de mégis leszállította a külföldi fa fuvardíját 26%-kal, a magyar fát pedig felemelte 5—24%-kal, utóbbit teljesen megfosztotta versenyképességétől. Mert a két intézkedés együttes hatásaként a magyar fa 10.000 kg.-ként 50.— pengővel nagyobb megterheléssel jut el csak azokra a piacokra, amelyeket eddig 70%-ban a magyar termelés látott el. Nem nyugodhatunk bele ebbe az intézkedésbe azért sem, mert a kormányzat a július 17-én érvényben volt fuvardíj mellett állapította meg a maximális árakat. A maximáló rendelet a feladóállomási ár megállapításánál nem a „mindenkori“ fuvar költség levonását mondja ki. Lehet, hogy egy újabb kétsoros miniszteri rendelet ezt a pontot a természetes értékezésnek megfelelően változtatja meg, de egyelőre ez a részletkérdés félreértésekre vezethet. Igaz ugyan, hogy a maximális árak magasabbak azoknál, mint amiket az Országos Fazgazdasági Tanács javasolt, de azért, ha a kormány a fuvardíj felemelését tervezte, erre a maximáló rendelet kiadásánál utalni kellett volna. A legnagyobb sérelem az új tarifánál, hogy nem sujtja egyformán az érdekelt erdőgazdaságokat és a teher legnagyobb részét jóformán teljes egészében az amúgyis legkedvezőtlenebb viszonyok között fekvő távoli erdőbirtokokra hárítja. A tarifaemelés árcsökkenő hatása az összes fára kiterjed. A távolfekvő birtok tehát 18—20 pengővel kisebb árat kap azért a fájáért is, amit 30—40 km távolságban, vagy helyi fogyasztás útján értékesít is. Ez a legnagyobb igazságtalanság, mert terheli az erdőt ott is, ahol abból a Máv.-nak egy fillér haszna sincs. Ilyen díjszabás mellett a termelés minden eszközt fel fog használni, hogy lehetőleg a közelben helyezze el tűzifáját. A kormányzat a tisztántúli részekre egyöntetű leadóállomási árban állapodott meg a románokkal. Ezt az árat a magyar fának is biztosítani kell. A következmény az lesz, hogy az északi részekről a fa nem fog többet Pestre jönni, mert rövidebb úton való szállítás

mellett is eléri a budapesti árat. A fővárosba tehát elsősorban külföldi fa fog jönni, holott eddig 80%-ig magyar fával láttuk el az itteni piacot. A nagy termelő vállalatok külföldi összeköttetések révén mindent el fognak követni, hogy szomszédjainknál a termelés fokozódjék és az fokozódni is fog, mert a behozatal mindig könnyebbé válik. Az eredmény tehát az lesz, hogy a magyar fa ugyanolyan éles versenybe kerül a külföldivel, mint 1932–1933-ban volt, amikor a hazai fának az ára 120–130 pengővel volt kevesebb a jelenleginél. A maximálási rendeletnek a hatása a folyó évi termeléstől kezdődőleg már erősen fogja éreztetni hatását a birtokossal szemben is, mert a kereskedelemnek minden érthető törekvése arra fog irányulni, hogy a megszabott felső határ mellett a tőáraknál sikerüljön csökkentést elérnie. Szinte beláthatatlanul súlyos következményekkel kell tehát számolnunk, amelyek újból az erdőgazdaság jövedelmezőségét teszik kérdésessé. Azonfelül a közfogyasztásból kiesik az alárendeltebb választékok piacra nem jutása következtében legalább is évi 20.000 vg.-t kitevő tűzifa mennyiség. A javaslatom tehát: mutassunk rá egy részletes felterjesztésben ezekre az indokokra és *kerjük* annak alapján a kormányt, hogy állítsa vissza a régi tarifális kedvezményt. Mert ha az államvasút nem kapja meg a mostani emeléstől a remélt bevételt — amint hogy meggyőződésünk szerint nem fogja megkapni — az újabb jövedelem-kiesést tehát csak a magyar fára fogja áthárítani és a tarifaemelésnek nem lesz határa. Hogy mennyire komoly az aggodalom a gyakorlati gazdaságok vezetőinél is, bizonyítja az a két beadvány is, amelyet vitéz Lámfalussy Sándor és Urbánfy Ignác választmányi tagok intéztek az Egyesülethez. Kérem a titkár Urat, ismertesse előbb vitéz Lámfalussy Sándor beadványát.

**Titkár:** vitéz Lámfalussy elsősorban azt nehézményezi, hogy az új díjtételek a régiekhez képest a távolságok növekedésével fokozódó emelkedést mutatnak, ami a 350 km-es távolságon 22%-ot ér el, vagyis 20 pengő fuvardíjtöbbletet. Ez nemcsak a nagyobb távolságokra való szállítást fogja lehetetlenné tenni, hanem a gyengébb választékok piacra hozását is. Ezzel szemben a külföldi fa fuvardíjmérséklést kapott és így a magyar fa egyáltalában nem tud vele versenyezni. Olyan előterjesztés megtételét javasolja, amelyben a régi tarifa visszaállítását kéri az Egyesület, ha pedig ez nem volna keresztül vihető, akkor „az emelés a progresszív tarifacsökkentés elvének megfelelően történjen” és a szállítási igazolványok díja is leszállítandó.

**Ügyvezető:** A fuvardíj a távolsággal arányosan eszikken az új táblázat szerint is. Csak az emelés jobban sújtja a távolabb fekvő gazdaságokat. Közvetítő eljárásnak azt is el tudná fogadni, ha a kormányzat a fővárosi piac védelme érdekében legalább Budapestre vonatkozólag visszaállítaná a régi tarifát. Ezzel az államvasút is jól járna, mert a budapesti szükséglet nagyobb része távolról, tehát nagy fuvardíjjal jönne fel. Az igazolvány díjának mérséklését az által előbb elmondottak alapján nem javasolja.

**Pászthory Ödön:** A MÁV. továbbra is ragaszkodik a 6 pengős igazolványdíjból számára juttatott 4 pengőhöz, mert ezzel kell fedeznie azt a kiesést, ami a román fának adott tarifakedvezmény következtében állott be. Egyébként annak idején azt is kijelentette a MÁV., hogy a 4 pengővel csak akkor elégzik meg, ha a külföldi tűzifa megfelelő mennyiségben jön az országba.

**Ügyvezető:** Ez a kikötés csak utólagosan került bele az egyezségbe, amit Papp Béla Öméltósága is tanúsíthat. A kormányzat akkoriban az Egyesület ügyvezetőjétől kért garanciát, arra vonatkozólag, hogy a 4 pengős emelést az érdekeltséggel el tudja fogadtatni. Ezért kapta azt az ígéretet, hogy a kedvezményes tarifa meghosszabbításának nem lesz további akadálya.

**Titkár:** Ismerteti *Urbánfy* Ignác beadványát, amely azt javasolja, hogy a felemelt fuvardíjakat a birtokos a vevőre háríthassa át és a szállítási igazolványok díja is aránylagosan csökkentessék. Az árak maximumával kapcsolatosan a fuvardíj felemelése az erdőbirtokosokat súlyos helyzetbe hozta.

**Ügyvezető:** Bizonyosra veszi hogy a legközelebbi termelés alkalmával a kereskedelem mindent el fog követni az átvételi áraknak a leszorítására és valószínűleg nem egy nehéz helyzetben lévő birtokos van az országban, aki védtelen az ilyen törekvésekkel szemben. Miután a maximumált árak újabb felemelését aligha lehet várni, nézete szerint leghelyesebb mégis csak a régi díjtételek visszaállítását kérni. Tudomása szerint az államvasút a tarifaemelésből 300.000 pengő bevételre számít. Ha a szállítási igazolványok díját 3 pengővel felemelné a kormány, akkor ez biztos 300.000 pengő bevételt jelentene a Máv.-nak és egyben igazságos megterhelést az erdőbirtokosság felé, amelynek legnagyobb része bizonyára szívesebben fogadná ezt a megoldást, mint a tarifaemelést.

**Pászthory Ödön:** Ügyvezető javaslatát igen jól járható útnak véli és szükségesnek tartaná, hogy az erre vonatkozó határozat a kereskedelemügyi minisztériumban a közel jövőben tartandó értekezleten már mint az egyesület állásfoglalása szerepeljen. A maximális árak felemeléséről már csak azért sem lehet szó, mert a Fagazdasági Tanács jóval alacsonyabb árakat javasolt és a kormányzat a most érvényben lévő árak megállapításánál a tarifa felemelését is számításba vette.

**Ügyvezető:** A Fagazdasági Tanács javaslata az átvételi árakra vonatkozott, amelyek a termelő részére biztosított minimális árakat jelentették. Ha az Egyesület az igazolványoknak 3 pengővel való felemelését javasolja, akkor ezzel kapcsolatosan a maximális áraknak is 3 pengővel való felemelését kellene kérni.

**Pászthory Ödön:** Erre nincs is szükség, mert a román szerződés szerint az összes szállítási költség 74 pengőnél többet nem tehet ki. Ha tehát az 3 pengővel emelkedik, akkor ugyanannyival automatikusan magasabb lesz a maximális ár is.

**bárá Inkey Pál:** A régi tarifa visszaállítása mellett foglal állást. Az új díjtételek mellett nemcsak a távolabb fekvő vidékekre nem fog elkerülni a fa. hanem az erdőben gazdagabb részekben a túlkínálat következtében az alárarendeltek választékai számára megint nem lehet majd piacot találni. Sőt ezeknek a kitermelése nem is lesz gazdaságos, ami ismét az erdőápolás elhanyagolását jelenti. Egy helytelen intézkedés tehát súlyos gazdasági kárral fog járni, ami szűgyene lenne az országnak.

**Ügyvezető:** Arra is rá kell mutatni a felterjesztésben, hogy őrési mértékben fel fog lendülni a szekérrel való fuvarozás, ami ismét csak a Máv.-nak okoz kárt. Vidéken kellő utánjárással a birtokos majd csak eladja ezentul is a fáját, ha azt jórészt tengeren is szállítják el, de a főváros tüzfifaellátása kétségen kívül nagyon kérdésessé válik.

**Elnök:** Tisztázni kívánja, hogy előbb küldessék el a felterjesztés, vagy pedig csak a küszöbön lévő tárgyalás lebonyolítása után és annak eredményei alapján.

**Ügyvezető:** Kíváncsún tartja, hogy a tárgyalásra a választmány-nak egy-két tagja is eljöjjön. Az elnök úr jelenléte okvetlenül szükséges lenne.

**Elnök:** Az igazgató-választmány kérésére vállalja a tárgyalásokon való részvételt és lezárja a vitát.

Egy lineáris tarifaemelésről a szekérrel való fuvarozás megnövekedése miatt a Máv. hallani sem akar és az egyébként is csak a hazai és külföldi fa fuvardíja közötti diszparitást emelné, viszont a szállítási igazolványoknak 3 pengővel való felemelése az egyetlen megoldás, ame-

lyik igazságos, egyenlő megterhelést jelent az erdőbirtokosság számára, és emellett a Máv.-nak is biztosítja az általa kívánt bevételi többletet. A felterjesztésben az elhangzott súlyos indokokra való tekintettel a régi tarifa visszaállítását kell kérni; ettől függetlenül javasoljuk, hogy az Egyesület képviselőinek a kereskedelemügyi minisztériummal lefolytandó tárgyalásra a felhatalmazás megadásáért.

Az igazgatóválasztmány Ügyvezető, illetőleg Elnök javaslatát egyhangulag magáévá teszi.

**Ügyvezető:** A tárgysorozatra kitűzött második pontnak a napirendről való levételét kéri. Az Egyesület kapott ugyan az „Erdészeti Lapok” részére egy közleményt, amely a Fazgazdasági Tanács kiegészítéséről szól, de a miniszteri leirat, amelyik az Egyesületet felhívja egy további rendes és egy póttag jelölésére, mindezideig még nem érkezett meg.

**Elnök:** Az igazgató-választmány hozzájárulása alapján határozatnak nyilvánítja a tárgysorozat 2. pontjának a napirendről való levételét.

**Ügyvezető:** Jelentést tesz a tagdíjhátralékok behajtása iránti intézkedésekről. Közli, hogy az erre az évre tagdíj címén előirányzott összeg máris befolyt és a hátralékosoknak legnagyobb része készsággal vállalta az Egyesülettel továbbra is a közösséget. A fizetési módzatok tekintetében az Egyesület nem kíván nehézségeket támasztani és szívesen elfogadja a kisebb összegekben való havonkénti törlesztést is. Különösen megdöbbentő, hogy a nehezebb anyagi körülmények között élő kisfizetésű tisztviselő-tagok mutatnak szinte ragaszkodást az Egyesülethez. Eppen ezért indokoltnak tartja, hogy olyanokkal szemben, akik kedvező anyagi körülményeik dacára sem tesznek eleget kötelezettségeiknek és a pénztár többszöri sürgetésére mégsem is válaszoltak, az Egyesület is az alapszabályokban biztosított jogával éljen. Mindent el fog követni, hogy lehetőleg békés megoldást találjon, ahol csak lehet, de miután végre-valahára rendet kell teremteni a hátralékok körül és nem lehet minden terhet éppen a legrendesebben fizető tagokra hárítani, felhatalmazást kér a választmánytól, hogy a makacs hátralékosokkal szemben, ha szükséges, a bírói eljárás segítségét is igénybe vehesse.

Az igazgató-választmány a kért felhatalmazást egyhangulag megadja.

**Ügyvezető:** Jelenti, hogy az „Österreichischer Reichsforstverein” meghívta az Egyesületet a f. hó 18-tól 23-ig tartandó vándorgyűlésére. Javasolja, hogy az Egyesület képviselői között dr. Mihályi Zoltán titkár küldessék ki Ausztriába 100 pengő utiátalánnyal. Az ausztriai testvéregyesület a közgyűléssel kapcsolatos tanulmányutak során egy napra testületileg Sopronba is ellátogat, ahol a Műegyetem erdőmérnöki osztályát és a városi erdőgazdaságnak egy részét tekintik meg. Ennek a tanulmányútnak a megrendezésére a Reichsforstverein az Egyesületet kérte fel. Az Egyesület készsággal vállalta a házigazda szerepét és érintkezésbe lépett Sopron város polgármesterével és a Műegyetem soproni karával a program kidolgozása tárgyában. Ezidőszertől már minden előkészület megtörtént az osztrák kartársak fogadására és a vendéglátás költségeinek felét, körülbelül 150 pengőt, Sopron városa vállalta. Kéri a választmány hozzájárulását a vendéglátásnak az Egyesületre eső költségeihez. Miután külföldi szaktársak látogatásáról van szó, szükségesnek látja, hogy Sopronban az elnökség képviselje az Egyesületet. Tekintettel arra, hogy Elnök Úr öméltsága másirányú hivatalos elfoglaltsága miatt nem jöhet, kéri az Alelnök Urakat, vállalják a részvételt, a választmányi tagokat pedig, hogy csináljanak egy kis propagandát a soproni kirándulásnak, amelyről egyébként az összes tagokat körlevélben értesítette az Egyesület.

**Térfi Béla alelnök:** Szívesen vállalja, hogy elmegy Sopronba.

**Ifj. gróf Teleki József elnök:** Nem tud még határozott választ adni.

Az igazgató-választmány egyhangulag hozzájárul dr. *Mihályi Zoltán* kiküldéséhez és a felmerülő költségek kiutalásához.

**Ügyvezető:** Jelenti, hogy a hazai termelésű vasúti talpfa-feleslegeknek nem csökkentett árak mellett való átvétele ügyében a kereskedelemügyi miniszter úr újból elutasító álláspontra helyezkedett. Sajnálja, hogy az Egyesület nem tudta megérttetni az illetékes tényezőkkel, milyen fontos érdekei fűződnek a kérelemhez a magyar termelésnek és mennyire nem jár semmiféle hátránnyal az államvasutakra sem annak teljesítése, mert hiszen külföldön prémiumot adnak a kért mennyiségen felül való szállításért.

Az igazgató-választmány ügyvezető bejelentését tudomásul veszi.

**Titkár:** Néhány tagdíjügyről tesz jelentést, amelyet az igazgató-választmány tudomásul vesz.

**Ügyvezető:** Bejelenti, hogy „*A fajnyulgazdaság*“ újszegedi és „*A mi lapunk*“ ujbpesti folyóiratok az „*Erdészeti Lapok*“-kal való csereviszonyba lépésre tettek ajánlatot. Előbbinél, amely a házinyultenyésztők egyik körzetének lapja, még indokoltnak látja, ha az erdőgazdaság kérdéseinek megismertetésére alkalom nyílik, de az utóbbi hetilapban nem talált olyan közleményeket, amelyek a szakközönséget érdekelhetnék. Ezért csak „*A fajnyulgazdaság*“-ot ajánlja a csereviszonyra.

Az igazgató-választmány egyhangulag Ügyvezető javaslata szerint határoz.

**Ügyvezető:** Bemutatja a Satzger Örökösök Erdőgazdasága, továbbá *Lutonszky Ernő, Láng László, Bohun Miklós, Kovács Gyula és Kálnay Zoltán* okl. erdőmérnökök tagfelvételi kérelmét.

Az igazgató-választmány Ügyvezető javaslatára nevezetteket egyhangulag az Egyesület tagjai sorába iktatja.

**Ügyvezető:** Jelenti, hogy a III. emeleti helyiségeket a Faforgalmi Rt. kiürítette. Miután a Silvánával való bérleti tárgyalások sokáig elhúzódtak és végül is a társaság felszámolása következtében eredményre nem vezettek, az egész III. emelet a folyó évnegyedre kiadatlan maradt. Jelenleg még a Kereskedelmi és Iparkamara érdeklődik a helyiségeknek egy része iránt.

Javasolja, hogy az Egyesület tartson vissza négy szobát a szükséges mellékhelyiségekkel a titkári lakás részére és a többit is alakítsa vissza lakásokká, amennyiben a Kereskedelmi és Iparkamarával nem sikerülne megfelelő megállapodást létesíteni.

Az igazgató-választmány Ügyvezető indítványát egyhangulag magáévá teszi.

Több tárgy nem lévén, Elnök az ülést bezárja.